ЖИТТЄВІ ІСТОРІЇ

«Під час обстрілу я згадувала чоловіка та молилась»: у родині Олени Кукли всі захищали Україну — вона, її син, чоловік і брат

12:40 — 22 січня 2022

Анатолій МЕЛЬНИК, «ФАКТИ»

Брат Олени Кукли і її син служили розвідниками, чоловік героїчно боронив Донецький аеропорт. Сама жінка була волонтером, зв'язківцем, десантником, розвідником. Вона і досі служить.

— До 2014 року я працювала в банку в рідному місті Богуслав на Київщині, — розповіла «ФАКТАМ» **Олена Кукла**. *— З чоловіком Володимиром виховували двох доньок та сина. Мій перший чоловік молодим розбився у ДТП. Синові та доньці було тоді сім та три рочки. Я не здалась біді, тягнула родинний побут і дітей самотужки. З часом познайомилися з Володимиром. Він теж рано овдовів. Його дружина трагічно загинула. Лишилась донька у віці два з половиною роки. Ось так доля звела дві самотності. Жили ми добре.*

Коли ворог напав на нашу країну, мій рідний брат Сергій та чоловік записалися до добровольчого батальйону УНСО. Обидва свого часу ще юнаками служили в армії. А тут короткий курс підготовки — і фронт. Спершу — брат, а далі чоловік. Ми гуртом із небайдужими і бойовими за характером та настроєм земляками допомагали хлопцям з Богуславщини усім, чим могли. Заснували благодійний волонтерський фонд «Надія».

«На лікарняному ліжку Володя рішуче заявив, що має встигнути на чергову ротацію»

— Ви часто їздили на фронт? Що саме потребували українські військові?

— У 2014 році ми їхали до брата під Маріуполь, — розповідає Олена Кукла. *— П'ятитонну вантажівку MAN завантажили від і до. Хлопці особливо потребували матеріалів для побудови укріплень і бліндажів й навіть лопат, адже підрозділ розташували посеред голого поля. Їхали понад 700 кілометрів. Пам'ятаю, що мене вразив перший український блокпост. Побачивши наших озброєних вояків, я чітко зрозуміла, що все дуже серйозно. Згодом до нас приїхав мій брат з побратимами. Сергій разюче змінився. У шоломі, «бронику», з автоматом я його спершу не впізнала. Навіть вираз обличчя змінився. Ми на передових позиціях добровольців вивантажували волонтерську допомогу. І в цей час по сусідству спалахнув бій, почався жорстокий обстріл. Брат сказав, що це криють «Градами».*

Коли добробати перейшли до складу Збройних Сил України, Сергій почав службу у 54-му окремому розвідувальному батальйоні ЗСУ. А Володимир з побратимами — добровольцями-розвідниками — у новоутвореній 81-й окремій аеромобільній бригаді. Саме ця бригада героїчно боронила Донецький аеропорт. Був там і Володимир. Перед від'їздом Володі на фронт ми офіційно побрались. Він приїхав у коротеньку відпустку на кілька діб і з порога зробив мені пропозицію. Весільна церемонія була дуже скромною. Лічені години щастя удвох.

Коли на сході розпочалися бойові дії, чоловік Олени Володимир записався до добровольчого батальйону УНСО

— Володимир був у лавах «кіборгів»?

— Так, у самому пеклі. Щоправда, я з перших вуст дізналася про це значно пізніше. Бо одного дня в січні 2015 року Володя повідомив мені, що захворів на бронхіт. Але насправді цей «бронхіт» обернувся військовим шпиталем у Часовому Яру, далі у Харкові та евакуацією до Чернігова. Я жахнулась, побачивши Володимира почорнілим, худим, змученим від пережитого. Лише очі палали вогнем. Як я згодом дізналась, мій чоловік отримав у бою мінно-вибухову травму. Міна вибухнула поруч. Стався обвал споруди. Він дивом вцілів. Але вся ліва частина тіла була паралізована від контузії. Надзусиллями лікарів чоловіка таки вилікували. Його очі ще довго палали. Я душею та серцем відчувала, що він хоче виговоритись, але поки що не може. Врешті Володя заговорив і розповів таке, що у мене досі мурахи по шкірі. Ця розповідь навіть зараз стоїть у мене комком у горлі.

Бо Володя за браком кадрових офіцерів виконував обов'язки командира свого взводу і певний час навіть командира роти. Саме він з побратимами в останні дні кривавого Водохреща рятували бійців — і ще живих, але поранених, і вже мертвих — з-під руїн аеропорту. Виносили одне тіло, яке було розірване на шматки, бо ж не можна було його лишати на наругу ворогам і треба було за всяку ціну винести з поля бою. Сходилися з ворогами віч-на-віч. Якнайважче було вистрелити у ворога, бо спершу ще розуміли: перед тобою людина, а ворог вже в другу чергу. Потім подолали і цей моральний бар'єр. Хоча раніше всі запевняли, що ніколи не матимуть жодних моральних перепон, побачивши окупантів у приціл. І ще багато чого.

Після тритижневої реабілітації та часткового одужання Володимир повернувся до рідної частини. А вже у 2016 році військову форму одягнула й Олена, яка почала службу у тій самій 81-й окремій аеромобільній бригаді. Жінка каже: тоді вже забезпечення українських військових харчуванням, оснащенням, екіпіруванням вийшло на більш-менш нормальний рівень, тож і вирішила підписати контракт. А ще хотіла бути поруч з Володимиром.

Олена Кукла і досі служить у військах ЗСУ

— Я вивчилась на зв'язківця, — продовжує Олена. *— Фізичні та військові навантаження нічим не менші, ніж у чоловіків. І з парашутом шість разів стрибала з вертольоту. З висоти у кілометр, 800 та 600 метрів. До речі, чим нижче, тим важче стрибати. Бо тоді треба максимально швидко зорієнтуватися після відкриття куполу і зробити правильні маневри для вдалого приземлення. Пам'ятаю, що перед моїм першим стрибком командир спитав, чи не страшно. Я чесно сказала: так, страшно. Бо ж ніколи в житті не літала літаками, не те що стрибала. А ще я страшенно боюся висоти… І перепитала трошки наївно, чи є в мене вибір. Офіцер похитав головою: в жодному разі не можна! Ось так й полетіла та успішно стрибнула.*

Володя теж стрибав, бувало, двічі-тричі на добу. У серпні 2016 року чоловік повернувся з чергової ротації з Авдіївської промзони. Тоді хлопці боронили цей клаптик землі. Ми мешкали у Краматорську, де постійний пункт дислокації частини. Там і винаймали житло.

> ***Читайте також:*** **«Боєць мене спантеличено спитав: «Ти що, сліпий? Може, ще й снайпер?!»: неймовірна розповідь незрячого волонтера, який допомагає фронту**

Поранення в Донецькому аеропорту далось взнаки. Вночі 1 вересня 2016 року у Володі різко заболіло в грудях. Від болю він знепритомнів. Пам'ятаю, як я тримала його на руках непритомним. Дуже вдячна побратимам-десантникам, які допомогли нам. Бо далі було суцільне пекло місцевої швидкої допомоги, де розводили руками, а потім вже лікарні в Краматорську, де деякі медики в моїй присутності не соромилися казати, що він вже приречений, скоса дивилися на нашу військову форму і наче зловтішалися. А ще ніяк не могли провести дослідження, бо не було апаратури. Лише одна лікарка зглянулась над нашою бідою і відразу виставила діагноз — тріщина аорти. Згодом це підтвердили вже столичні медики. Нас терміново військово-транспортним вертольотом доправили спершу до Харкова, а звідти до столичного Інституту Амосова. Я дуже вдячна відомій дніпровській волонтерці Тетяні Губі за допомогу та сприяння.

Володя як справжній десантник та боєць до останнього не корився біді. Ще в Краматорську на лікарняному ліжку він після обстеження та крапельниць рішуче заявив, що скоро має виписуватись, аби знову встигнути на чергову ротацію зі своїми пацанами…

У Києві нас запевнили, що можуть встановити чоловікові стент на аорту. Але виготовлення стенту за кордоном буде коштувати 750 тисяч гривень, які потрібно сплатити всі відразу. І знову підтримали волонтери, друзі, знайомі та незнайомі люди. Знову я днювала і ночувала під відділеннями. І досі не вірила, що снаряд може влучити двічі в одну й ту саму воронку, що вдруге овдовію. Тим більше, що і лікарі навіть давали обережний позитивний прогноз. Але 7 вересня сталося непоправне. Володя знову задихався, його терміново поклали під апарат штучної вентиляції легенів. В обід перед операцією його не стало.

А 7 вересня було професійне свято чоловіка — День військової розвідки. На жаль, поранення, яке не вбило чоловіка в Донецькому аеропорту, таки звело його в труну. Плюс надмірні фізичні навантаження, нервові зриви й переживання. Чесно скажу, що Володя в останні місяці життя наче відчував свою смерть. Казав мені відкрито про це.

«Син помітив ракету, що цілила прямо в них»

Олена Кукла не здалась і цій біді. Вона мусила служити й сама, й у пам'ять чоловіка. А ще вона вела свою бюрократичну війну, офіційно оформлюючи вдочеріння над донькою Володимира. І цей надважкий бій пані Олена виграла. Паралельно вона несла службу.

— Я вимушена була перевестися з 81-ї аеромобільної бригади, — згадує Олена. *— Служити могла ще, колектив гарний, мені подобалось, але надто болюча була пам'ять про Володю. Мій рідний брат Сергій тим часом вже служив у 131-му окремому розвідувальному батальйоні, що дислокувався на Вінниччині. Саме завдяки йому я потрапила на службу до розвідників. У цьому розвідбаті спершу теж була зв'язківцем, а потім — виконуючим обов'язки командира взводу зв'язку. Далі офіційно була призначена на посаду «начальник зв'язку — командир взводу». У моєму підпорядкуванні був 31 боєць — хлопці та дівчата, а ще чоловіки — мої ровесники та старші за мене. Навіть мої ровесники звали мене «мамкою»! Я особисто проколесила тисячі кілометрів фронту, де ніс службу наш батальйон, аби цілодобово забезпечувати надійний зв'язок між підрозділами. За нами полювали ворожі снайпери, кулеметники, оператори протитанкових розрахунків. Саме в цей час на фронт пішов мій син Ярослав.*

Олена з доньками та сином

— Ви не намагалися його відмовити?

— Хіба я могла після втрати зведеного батька, якого він любив та шанував як рідного тата? Звісно, переживала спочатку, намагалась відмовити, але син виявився дуже наполегливим: «Буду розвідником, як батя». Щойно синові виповнилося 18 років, він перевівся на заочну форму навчання в коледжі і пішов підписувати контракт. До речі, тоді офіційно вимагали мого дозволу на його призов на контрактну службу. Ярослав сам без жодних преференцій пройшов шлях від рядового бійця до головного сержанта розвідувальної роти. Ми служили поруч, хоча й у різних підрозділах.

> ***Читайте також:*** **«Важкопоранений сапер був дуже міцної статури. Ми евакуювали його під обстрілом»: військова медик за героїзм нагороджена офіцерським орденом**

А в березні 2020 року син дивом залишився живим, коли в Пісках обстріляли наші автомобілі. Тоді Ярослав разом із своїм командиром і ще одним побратимом їхали на позиції пікапом. Назустріч їм з позицій прямував ГАЗ-66 з нашими бійцями. По дорозі автомобілі пересіклися — привіталися і роз'їхалися. І в цей самий час Ярослав дивом встигнув помітити ракету ПТУР, яка цілила прямо в них. Син різко крутанув кермо вліво. В результаті ракета лише рикошетом черкнула по кузову їхнього пікапа та влучила у вантажівку. Далі була друга ракета, яка вдарила в задню частину кузову «66-го». Син з хлопцями рятували бійців з розбитої машини. Якби не мужність та швидка реакція Ярослава, масштаби трагедії були б значно важчими.

Згодом ми дізналися, що ворог цілеспрямовано полював саме за командиром Ярослава. Тож син врятував його життя та ще багатьох хлопців. За цей вчинок Ярослава представили до ордену «За мужність» III ступеня. Але через бюрократичні проволочки він його не отримав. А влітку 2020 року завдяки небайдужим волонтерам та громадськості отримав звання «Народний Герой України» і медаль «За захист України».

Війна не минула дарма для Ярослава. Він теж захворів. На щастя, вилікувався. Але після чотирьох років служби тимчасово звільнився. Зараз він студент, вчиться на юриста. А мій брат захворів на онкологію. Підлікувався, але теж покинув службу. От так клята війна продовжувала спалювати нашу родину. Згодом і я перевелась з 131-го розвідбату до 57-ї окремої механізованої бригади. Теж продовжила службу зв'язківцем й командиром відділення.

І саме наступного дня, після роковин смерті мого чоловіка і Дня військового розвідника, у вересні 2021 року, стався випадок, коли я теж опинилася на межі життя та смерті. Але, мабуть, мій янгол-охоронець Володимир з неба врятував. Як і вберіг сина навесні 2020 року від тієї ракети. Черговий збіг?

— Ви теж потрапили під ворожий обстріл?

— Так, цей обстріл стався 8 вересня 2021 року на Луганщині. Я такого жахіття не пам'ятаю. Бо тоді по нас гатили з усього, що може стріляти, та ще й великим калібром. Ми з хлопцями заховались у вузенькому окопчику, що був нам по пояс. Бігти десь далі під таким обстрілом було б самогубством. І три міни калібру 122 міліметри вдарили за 50 сантиметрів, три та сім метрів від окопчику. Дивом врятував маленький бруствер… І спробуй не повірити, що снаряд не влучає в одну воронку двічі. Я отримала таку саму контузію, як і чоловік взимку 2015 року. Згадувала Володю під час обстрілу та молилась. І Бог врятував нас усіх!

> ***Читайте також:*** **«Ми спускались на парашутах і бачили, як наш літак падав у вихорі вогню»: пілоти «сушки» врятувались після того, як їх збили російські окупанти**

Нині Олена Кукла вже п'ять місяців лікується в столичному військовому шпиталі. Каже, що наслідки контузії відчуваються й досі. Болить тіло, непокоять жахливі головні болі, напівоглухло ліве вухо. Але пані Олена сподівається якнайшвидше видужати і повернутися до своїх рідних хлопців та дівчат.

Доньки пані Олени вже студентки. Чи хочуть стати військовими за прикладом тата, матері, дядька та брата, не зізнаються. І Олена просить у них вибачення, що, можливо, замало часу приділяла дітям, бо воювала…

Доньки й син пані Олени обладнали вдома своєрідний музей військової доблесті родини. У центрі експозиції три портрети — Олени, Ярослава та (посмертний) Володимира, а також їхні бойові нагороди, газетні статті, предмети військової атрибутики. Хочуть зберегти пам'ять про родину, яка стала на захист Батьківщини.

Раніше «ФАКТИ» розповідали про героїчний вчинок 21-річної Юлії Кримцевої, військового медика 24-ї окремої механізованої бригади імені короля Данила, яка захищає Україну на Донбасі разом зі своєю мамою.

Фото надане Оленою КУКЛОЮ

Читайте нас у Facebook

6912

До змісту розділу

Побачили помилку? Виділіть її та натисніть CTRL+Enter

Друкована версія | Лист редакторові | Поскаржитися

Поділитися 0 | Поділитися | Твітнути

ЗАРАЗ ЧИТАЮТЬ
Водоліям — несподівані ідеї, Терезам — складні розмови, а Овнам — конфлікти: гороскоп на вихідні
Вигідна пропозиція Близнюкам, дистанція для Раків та останній ривок Скорпіонів: гороскоп на 5 травня
Грошова допомога для людей з інвалідністю: кому виплатять 10 800 грн
Чи треба знімати плівку з сосисок перед варінням: відповідь виробників

Новини партнерів

ПОПУЛЯРНЕ
1 Батько лишив Грушевському стільки грошей, що той побудував шестиповерховий будинок і училище: вийшла книга про українську інтелігенцію початку XX століття — 30 травня 2026 12:24
2 Вбивця мав з собою два зображення Петлюри, але спитав: «Ви Петлюра?» — і після ствердної відповіді почав стріляти: 100 років тому загинув лідер УНР — 25 травня 2026 12:25
3 «Тактика просочування малими групами вже не дає ворогу тих результатів, на які він сподівається»: командир полку безпілотних систем «Лава» — 22 травня 2026 12:24
4 «Артист в Україні — ніхто»: популярний співак та телеведучий ХАС про зміни під час великої війни — 24 травня 2026 13:24
5 «Ми заходили на позиції, які знищувалися в нуль»: зірка «Ти — космос» Володимир Кравчук про роки на фронті — 28 травня 2026 12:24
* Рейтинг формується за останні 7 днів

Погода 05.06.26, вечір — sinoptik — Київ +23° вологість: 53% тиск: 747 мм вітер: 2 м/с, Південно-східний. Погода на 10 днів від sinoptik.ua

БІЛЬШЕ У РОЗДІЛІ
Героїня «ФАКТІВ» Таня Вороніна, яку 16 років тому спотворив сірчаною кислотою ображений залицяльник, народила двійнят — 1 липня 2022 12:25